

[Kunst]

MELANKOLI. Steffen Håndlykkens kubeskulpturer er laget med utgangspunkt i Albrecht Dürers berømte kobberstikk «Melancolia I», og dweler ved form og geometri, kunstnerisk potensial og handlingslammelse. Ved siden av er Jakob Simonsons videoprojeksjon «Untitled (Projection)». BEGGE FOTO: GUNNARBLONDAL

Om fravær og mening

«On the Six-cornered Snowflake» rører ved essensielle kunstneriske problemstillinger, men svekkes av at arbeidene illustrerer en idé mer enn at de fremstår som selvstendige poenger.

Flyktighet, handlingslammelse og fravær. Dette er stikkord for Steffen Håndlykken, Stian Eide Kluge og Jakob Simonsons utstilling «On the Six-cornered Snowflake», på Galleri 0047 i Oslo. De tre unge kunstnerne tar utgangspunkt i problemstillinger som er sentrale for kunstens innhold og mening – om ikke umiddelbart for betrakteren, så i høyeste grad for kunstnere opp gjennom tidene.

Noe av kunstens potensielle svakhet er også dens ditto styrke: At den ikke tjener noen opplagt hensikt. At den kan være uberegnetlig, paradoksal og vag, ofte tilnærmet uforståelig og av og til lattervekkende feilslått.

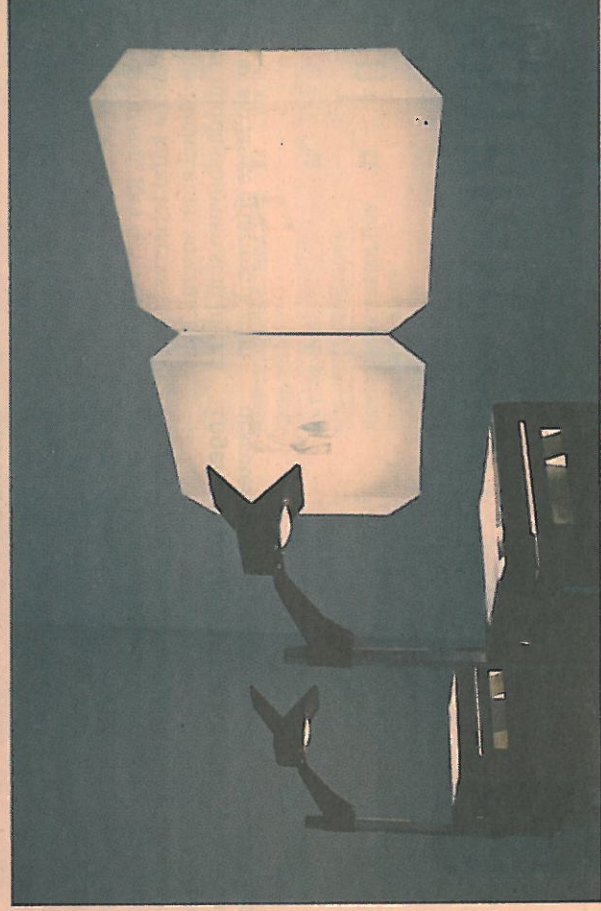
Ifølge utstillingens presseskriv vil utstillingen konfrontere betrakteren med ulike nivåer av fravær. Tittelen er en anglisering av tittelen på Johannes Keplers essay «De nive sexangula» fra 1611, som i utgangspunktet var en analyse av krystaller. Kepler drar her en språklig finte med det latinske ordet «nix» som betyr snøflak, men som på hans tyske morsmål – som på norsk – også betyr «ingenting».

Keplers problem var at måtte gi en julegave til en venn, men uten å ha fått lønn for sitt arbeid som matematiker. Løsningen var å gi en snøkrystall; en perfekt gave siden den ifølge Kepler «kommer ned fra himmelen og ser ut som en stjerne». Og hva annet kan en som ikke eier noe gi, enn ingenting?

Poesi og desillusjon. Kunst kan oppleves som en hårfin balanse mellom poesi og desillusjon. Den kreative prosessen resulterer gjerne i hyppig skiftende sinnstilstander – fra avmakt og rådløshet til sublim kreativ forløsning. «On the Six-cornered Snowflake» bruker Keplers løsning på gaveproblemet som en portal inn til diskusjonen omkring mening og fravær i kunsten.

Som for Kepler, er det flyktighet som gir verkene mening, hevdes det i presseskrivet. Det er en påstand med en poetisk undertekst som bare glimtvis blir rettfærdiggjort blant utstillingens arbeidere. Som regel kommer den til syne i form av direkte handlinger eller bilder som fremstår som en direkteoverføring av det tematiske utgangspunktet. For eksempel i Jakob Simonsons videoprojeksjon av diffuse menneskeskikkelser som opptrer og forsvinner som skygger, eller mer humoristisk og løsslupent i Steffen Håndlykkens forsøk på å spikre gelé fast på veggen.

Håndlykken dweler også ved rådløshetens følgesvenn melanko-

FRAVÆR. Stian Eide Kluges projiserte tegninger viser kunstnerens avdøde far ved siden av et bilde av datamaskinens mappikon, som en parallell fortelling om fravær.

lien, i de to minimalistisk utseende skulpturene «Contra Melancholia». De geometriske formene er varianter av den gåtefulle kubeformen som kan ses i renessansekunstneren Albrecht Dürers berømte kobberstikk «Melancolia I». Her fungerer formene som en videreføring av ideen om det påbegynte, men kanskje for evig uferdige arbeidet og dets flakking mellom optimistisk potensial og melankolsk avmakt.

Navnløst. Stian Eide Kluge spiller ut fraværstanken både i konkret og mer abstrakt form i den enkle installasjonen «Untitled (Pappa)/Untitled Folder», hvor to tegninger overføres til veggen via overhead-projektører. Tegningene av kunstnerens avdøde far og av et mappikon typisk for datamaskinenes skrive-

bordsgrafikk blir en parallell fortelling om personlig savn og kunstverkets ofte udefinerbare, dybeste innhold, som gjerne stikker seg frem til overflaten i form av standdardtittelen «Untitled».

«On the Six-cornered Snowflake» plasserer seg et sted midt mellom poetisk tomhet og prosaisk utførelse. Enkeltverkene dweler ved kunstens utgrunnelighet, men summen av delene truer med å smelte bort og forsvinne, som et snøfnugg i hånden. Spørsmålet blir om man rekker å se en stjerne, eller om det bare ble en dråpe vann.

ARVERØD

«On the Six-cornered Snowflake»

Galleri 0047, Oslo
25. april-24. mai